

Poezie

În favoarea unuia din verbele auxiliare

Depărtarea dintre noi cei vii
era cât distanța în ani-lumină
dintre verbele auxiliare
a avea și a fi.

E greu de străbătut
desișul carnivor
și fluviile cu aligatori ale posesiunii.

Revoluții cu și fără drapele
ne iau cu asalt arterele,
caută prozești printre neuroni
își mână țelurile,
își înlocuiesc liderii
pentru a-l putea înălța în noi
pe *a fi*
din zmârcurile lipicioase
ale posesiunii...

Azimi de sunete

Altceva decât azimi de sunete
cu fermenți de idei
nu coc în fabrica mea.

Dar, așa cum se-ntâmplă în malaxoare,
în aluaturile mele mai pătrund uneori impurități:
o petală vânăta de stânjel,
un clonț curbiliniu de șoim,
un șurub minuscul despeerecheat.
Câțiva stropi de ploaie stelară...

Restul e slavă –
susurul cald al sângelui
care trece prin vena mea cavă.

Poftiți, gustați din azima coaptă,
din miezul de sunete
și nu vă speriați că în unele zile
e-nsoțită de tunete...

Nu divulgați

Mă las în grija fecioarelor ape
să mă sărute, să mă răsfețe,
să mă aducă de Poseidon mai aproape,
să mă gătească de festin, de ospete.

Veniți, fecioarelor curgătoare,
lunecați grațioase pe-aceste pante
ale brațelor albe, pe-abdomen și picioare
cu transparențele voastre regești de infante.

Înconjurați-mi grumazul, spre bărbie urcați,
stăruți-mi pe gură, suspendate din curgere
și dacă se poate nu divulgați
jocul nostru de dragoste la torenți și la fulgere...

Sonet despre o cicatrice

Da, cicatricea s-a închis cuminte
și pielea stă curată din nou în fața lumii.
E de seraf? De fiară? Indiferentă nu mi-i
nici dacă mă dezmiardă, nici dacă mă dezmente.

Împrietenit cu rana, de voi mi-aduc aminte,
viclene arme albe purtând surâsul glumii,
în față cu Bosforul, în spate cu Suhumi
și moartea alungând-o cu false jurăminte.

Da, cicatricea roză a devenit idee
sub ochiul verde-al junei Astartee,
sub pleoapele cu lacrimi mari și grele,

cu înțelesuri duble, cu pete mari de sânge,
cuvintele dau lumii zadarnic să mănânce,
doar urme de miracol mai stăruie în ele...

De unde începe cerul

De unde-ncepe cerul? – mă întrebi,
din vârful verde-al fiecărei ierbi,
din creștetele noastre și din umeri
când îți propui luceferii să-i numeri.

În pelerina cerului mă-nvălu
și urmărind drumeagurile stărui
să le respir întreaga prospețime
ce iese din noptaticele rime.

Minuscul sunt, dar intră-n mine cerul
cu Trinitatea veșnică și clerul,
cu lumea celor drepți ce și-au dat duhul
și care populează-acum văzduhul.

Tonașele de aer și de nori
pe care le suportă-acum grumazul
nici nu le simte fruntea sau obrazul,
doar ochii văd prin ele visate aurori...

Evocare de iulie

Până aproape de pragul ușii
se târăsc în pielea goală harbușii
cu sămburii negri în sângerii
frăgezimi și broderii.

În ei stau pitulate afirmații precise
la-ntrebări nepuse de om și nescrise.

Îmi chem prietenii să-i primească
spre seară cu foamea lor omenească,
se se joace cu ei, apoi să-i taie
cu-arhanghelești custuri de văpaie,
să le scoată miezul, să-i facă lămpașe ori măști,
să le-arunce-n final cojile la porci și rădăști
trecând dulce transfuzie ușor
prezentul din ei spre un obscur viitor...

Eu voi rămâne la urmă și de-o parte cerând
iertare vrejului inocent și plăpând...

Spre un final

Noapte bună, cer invers,
ars de zbor, sleit de mers
cad pe targa mea de vers.

Lemnul din aripi s-a ros
de simunul nisipos
și saboții m-au lăsat
în neantul revărsat.

Vorbele s-au încâlcit,
râsetul mi s-a stâlcit,
ochii s-au făcut pribegi
degetele mâinii – seci
numai temerile-ntregi...

Un sezon superfluu

Începe sezonul decimării ființelor neomenesti.

Puștile ghintuite stau inocente în cui.
Dar vânătorii nu uită de ele,
se apropie echipați, călcând zgomotos
ca niște stăpâni de păduri și ponoare.

Ei mângâie puștile cu tandrețe, ca pe iubite,
le verifică închizătorul, cătarea, cartușele,
pentru ca, acum, la deschiderea sezonului absurd
al vânătoarei
să le împingă în prima linie: abisul morții...

Se uită o piatră la mine?

Se uită o piatră la mine,
dar nu mă vede sau nu mă vrea,
mișună cernite milenii, oarbe, străine
și o somnolență de sihlă în ea.

Vârful piciorului meu o trezește în zorii de rouă scâlțați,
primește-mă, răspunde-mi la cântec și ia-mă,
voi aduce cu mine o solidaritate de frați
și o mie de mame, nu o singură mamă.

Dă-ți poarta în lături, ieși limpede-n prag.
Copoii ce latră oprește-i o clipă,
nu știu de ce duhul tău îmi e drag
și de ce în amurg luna-n cer mă inhibă...